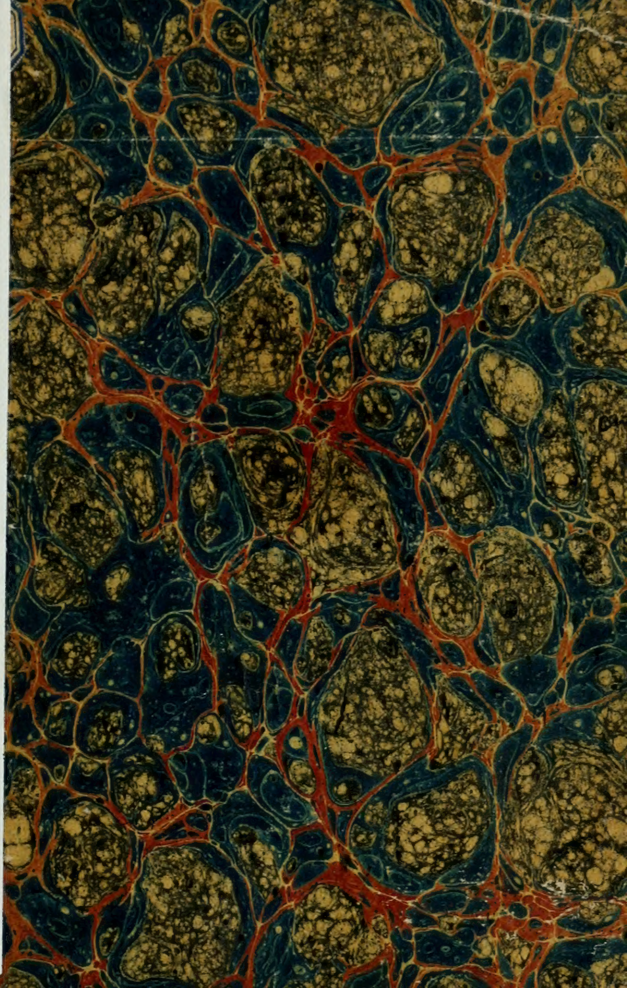
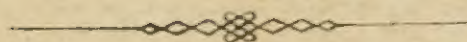

3 1761 03557 3641

coll
cpl
#

העתקתי מהכ"י בבית עקד הספרים, אוצרות היקרים, מעולפת ספירים, אשר להגביר האדיר באדירים, החכם השלם באושרים. ומרבה להיטיב לחכמים וסופרים, כבוד מו"ה הירץ גינצבורג יהי שמו לעולם וזכרו לדור דורים. המופקדים על יד איש נודע בשערים, הכם לב ואמיץ שֵׂכֶל בגבורים, הרב השלם מהורר שניאור זק"ש יאריך ימים כבירים, טובים ומאושרים, כברכת אוהבו באמת ליעקב גזרת ספירים.

פה פּאַריז ר"ח טבת כתר"ו ישועה.

H. L. Brönner's Druckerei.

אַחְרוֹן לְכָל דָבָר אֲשֶׁר נִבְרָא
לָרִיק וְלַשָּׁוְא שָׁב כְּרֵאשִׁיתוֹ
וּבְקִלְלַת אֵ֑ל רָם לְעֵין עַמִּים
נִתְלָה, וְאֵין עַד אֵ֑ל- תְּחִיָּתוֹ
לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ זֶה עוֹד
כָּזְבִי נְשִׂיא מִדְיָן בְּשִׁקְרוּתוֹ
נִדוֹן בְּצוֹאָה הוּא מְטוּנָּפָה
וּבְדִרְאוֹן עוֹלָם נִבְלָתוֹ
וזאת נַחֲלַת מַמְרִים בְּעִקָּרִים
שֶׁשָּׂם וְיָסַד אֵל לְתוֹרָתוֹ.

ועדויות האפיסטולי לסתור היסוד הט' הזה האחרון רבים כי בכמה דוכתי הכיר ישו בעצמו והודה אותו בפיו כמה חולשת כחו ועצמתו להושיע את עצמו כנ"ל וכ"ש לזולתו ושאין בידו לפעול פעולות רצוניית כ"ש להנחיל אוהביו עוז ותעצומות להם ולזרעם אחריהם.

וכאן הבן שואל מאין בא להפיפיור אחרי מות פידרו זו כחו הנ"ל כמותו? הנה ישו לא מלא כי אם יד פידרו במפתחותיו ונתן לו היכולת להקל עונשין נפשיים ולחדש חקים ומשפטים. א"כ לא יוכל פידרו להנחיל אותם לאפיפיורים הקמים אחריו, למלא את מקומו ומה גם לכומרים אחריו עד עולם? והנה ישו לא צוה דבר זה וגם פיטרו לא עשה מנוי לשום אדם לקום תחתו? ועוד יש לדעת שכפי מטיאוס י"ח גם כן נתן הכח הזה ג"כ ביד כל אחד מתלמידיו לאסור ולהתיר הדברים שירצו?

תם.

לוקאס ב׳ כ״ב „במלאת ימי טהרת מאריה ככתוב בתורת משה״.
ושם כ״ג נ״ו „וישבתו ביום השבת ככתוב בתורת משה״.

אקטוס אפוסטלורום ט״ו א׳ „שאם לא תמולו כאשר צוה משה לא תושעו״.

פאוול לרומיים ב׳ כ״ה „באמת המילה תועיל אם תשמרו את דברי התורה אך אם תמרדו ב״ה המילה תהיה ערלה.

הנ״ל לגאלאטיאוס י׳ ג׳ „הוזר אני ומתרה לכל אשר ימול בשר ערלתו שחייב הוא לקיים את כל דברי התורה.

היסוד הט׳

היסוד הט׳ והאחרון באמונת הנוצרים הוא מינוי האפיפיור ובידו מפתחות השמים, ובידו כח לקצר עונש האדם. ויכולת להדש חקים ומשפטים כפי הנראה לו ואסורו בזיוג ואסורו בתגלחת, וכן לכלל המיוחדים לעבודת ישו להנהיג הנפשות והם כומרי ישו, ומצוה משיחת הקרובים למיתה אחר ודוי וחרטה בשמן המשחה שקדשו להם.

וסמכו בשרש הזה על הכתוב במטיאוס פ׳ י״ו, שאמר ישו לפיטרוס אתה אבן (ר״ל בלע״ז פוי״טרה) ועל האבן הזאת אבנה קהלי ושערי שאול לא יוכלו לך. ולך אתן מפתחות השמים, ומה שתאסור בארץ יהיה אסור בשמים ומה שתתיר בארץ יהיה מותר בשמים: ובזה שאמר האפיסטולו יאקובוס השליח בפי׳ האגרת שלו, שאם יתפלל איש אחד בלב שלם ושמח אם יחלה ויבא אחד מכהני העדה ויתפלל עליו וימשחהו בשמן האלהיי ותפלת האמונה יושע החולה ויחלימהו האל. ואם בעל עונות הוא יכפרם לו:

ט׳ מִינָה אֲפִיפְיוֹר וּמַפְתְּחוֹת
שַׁחַק, בְּיָדוֹ שָׂם וְעָצְמָתוֹ

ח׳ תּוֹרָה חֲדָשָׁה בַּעֲבוּר חַסְדוֹ
חָקַק מְקוֹם דַּת אֵל וְתוֹרָתוֹ.

ואלה עדויות האפוסטולי לסתור היסוד פנת אמונתם
השמינית הזאת:

במטיאוס פ״ה י״ז, ובלוקאס י״ו י״ז כתוב בעת ההיא אמר ישו לתלמידיו אל תחשבו שבאתי לבטל תורה או הנביאים כ״א לקיים אותם, באמת אנכי אומר לכם כי אף אמנם שיבוטלו שמים וארץ מ״מ אות אחת ונקודה אחת לא תבטל מהתורה או מהנביאים אלא יקויים, על כן כל מי שיבטל אפילו מצוה אחת מן הקטנות וילמוד לאחרים לעשות כן הוא יקרא קטן במלכות שמים וכו׳.

באקטוס אפוסטלורום פ׳ י״ו ג׳ כתוב שגם ישו ותלמידיו ושלוחיו היו נמולים ואפילו אחר זמן ישו פאוולו שלוחו מל את תלמידו טימוטיאוס.

והחכם הנוצרי שימון בורנו בספרו הנקרא איבורני Hybroni דף ל״ט ומ״א כתב שהתורה האלקית הנתונה לישראל ע״י משה נצחית ואין תורה זולתה וכו׳ וטועים האומרים שישו נתן תורה כי בהפך הלא הוא צוה לשמור תורת משה.

וזאת ראיה שלא בטלה תורת משה כדבריהם אפילו אחר מיתת ישו.

רק בכמו חמש מאות שנה אחרי מות ישו בא אפופיור וצוה על קיום יום הראשון בשבת במקום יום שבת קדש (חיזוק אמונה פי״ט).

במטיאוס י״ט מפסוק הראשון ואילך צוה על קיום מצות רבות כרציחה גנבה ונאוף ואכילת הנחנקים והדם, וכן כתוב באקטוס אפוסטלורום פט״ו, כ׳ ופכ״א כ״ה.

מארקוס ו׳ י״ח „אמר יואן להורדוס אשת אחיך אסורה לך.

ברצונו ושקצרה ידו מהושיע את עצמו לראי׳ שהוא אדם ולא אל ביד מחולליו.

באפיסטולי לאיבריאורום ה׳ ז׳ „ובעודו בשר נשא קולו בבכי ובדמעה ובתפלה ובתחנונים לפני מי שהיכולת בידו להצילו מן המות ויפטר מן הרעה שהיה ירא ממנה.

ובלוקאס כ״ג וכ״ד, „אבי סלח להם שאינם יודעים מה שעושים״.

פאוולו באיפוסטולי א׳ לקורינטיזים אמר פ״ב ה׳, בודאי לא ידעו כל נשיאי העוה״ז חכמת האל כי לולא זאת לא היו תולין על עץ שתי וערב לאדון האושר.

היסוד הח׳.

היסוד הח׳ מאמונת הנוצרים היא שבאה תורת חסד תורת ישו החרשה במקום תורת משרע״ה ובטל אותה ואת מצות מילה ושביתת יום השביעי והתירה להם לאכול כל המאכלות האסורות, ופנת יסודותם בדברי מטיאוס פ׳ י״א י״ג, „אמר ישו כל הנביאים והתורה נבאו עד יוחנן וכו׳״ וכן בלוקאס י״ו ט״ו. וכונתו שהתורה והמצות לא היו נצחיות אלא זמניות עד זמן יוחנן שהיה בזמנו של ישו. ועוד שם בלוקאס י״א, ל״ח, על נטילת הידים. ובאקטוס אפוסטלורום פ׳ י׳ י״א „שראה פיטרו שנפלו מן השמים מכל מיני חיות ועופות ורמשים ושמע קול מדבר אליו ואומר קום שחוט ואכול והשיב פטר לא אוכל לאכול הטמאים ושמע קול אחר׳ מה שטיהר האל לא תטמאנו וכו׳״ ובמרקוס ז׳, ט״ו כתו׳ שאמר ישו לפרושים מה שיכנס בפי האדם אינו מטמא אותו אלא היוצא מפיו הוא מטמא אותו. וכל זה נשנה באקטוס אפוסטלורום פ׳ י״א ו׳ „ובכתב פאוול לקורינטים פ׳ י׳ כ״ה״ כל מה שמוכרין במקולין וכו׳.

במטיאוס פ' כ"ג כ"ה אמר שכל העם ענו לפילאטוס שיתלה וקבלו עליהם ועל זרעם. ושם פ' כ"ו, מ"ז, ומרקים י"ד מ"ג ולוקאס כ"ב מ"ז כתוב כי יהודה אסקרייוטא נתן סימן לאנשי החיל בבואם לתפוש את ישו שיתפשו את מי שהוא ינשק. והוא היה אחד מי"ב שלוחיו — הלא דבר הוא שבעבור פשעיו ועונותיו מבחוריו אחיו בגדו בו כמו נחל.

יואן בפ' י"ח כתב המעשה הזה באופן אחר שאיננו מסכים עם עדותם של שלשת האנשים הנ"ל יעוי' שם.

הראי' שתקון מיתת אדם הראשון תלויה בעשות מצות ה' הכתובות בתורת משה, ולא במיתתו. בכתב פאוול לרומיים פ"ה י"ד כתוב „מלאך המות מלך מאדם עד משה על החוטא בדמיון אדם הראשון (ונוסחא אחרינא כתוב גם על הבלתי חוטאים) ורצון פאווילוס בזה שבקיום מצות תורת משה תלוי תיקון מיתה נפשיית שנגזרה על אדם שממשה ואילך פסקה מלכות מלאך המוה, וכן במטיאוס י"ט, ט"ז. אם תרצה התשועה הנפשיית שמור המצות ולא אמר שתלויה באמונתו כמו שכתוב.

פאוול לגאלאטי פ"ג, י"ג, כתב כי המשיה פדה אותנו מקללות התורה אחרי השארו מקולל בעבורינו. כי כתוב מקולל כל תלוי עץ. וזה איננו מסכים עם פדותינו מהמות: וסותר אותו בכמה דוכתא שא"א להנצל מהקללות אלא בשמירת המצות ולא בביטולן:

שלא היתה ברצונו הענוי והצליבה מוכח ממטיאוס כ"ו ל"ט „וכאשר עבר ישו מעט מהם נפל על פניו ויתחנן ויאמר אבי אם יהיה מן האפשר יוסר זה הכוס ממני וכו', וכן אחר שנתפס (שם כ"ז מ"ו) צעק בקול גדול ואמר אלי אלי למה עזבתני. וכן במרקוס ט"ו ל"ד, מטיאוס ק"ה „ישו אמר בן אדם ימסר לצליבה ביד היהודים ושיתעללו בו החוטאים לקיים דברי הנביאים: עוד ראיה שהיה צליבתו שלא

באגרת פאיילו לרומיים פ"ב אמר ישו „המילה אמנם תועיל עם השמרו את התורה ואם תחטא בתורה בריתך תחשב לערלה. ואם הערל ישמור משפטי התורה ערלתו החשב לברית, מזה יובן שהישראלי חייב בברית. ושהתורה נצחית לכל ישראל ואפילו לגרים מהגוים:

באגרת לגאלאטי פ"ה פסוק ג' „מעיד אני לכל אדם הנמול שמחוייב לעשות כל מצות התורה, עוד" האיש הנמול לא יעשה עצמו ערל כי המילה אינה כלום והערלה אינה כלום אבל שמירת מצוה ה' כל איש יתמיד בדתו אשר הוא נוהג בו וגו':

לוקאס באקטים אפוסטלורוס פ' ט"ז ג', „אחרי מות ישו מל פאוולו האוונגיליסטא את טימוטיאוס תלמידו" אף שהוא בעצמו אמר בכתב הראשון לקורינטיסים פ"ז י"ח שמי שהוא ערל לא ימול את עצמו" ובכתבו לגאלאטי פ"ה א' אמר „אומר אנכי אם המולו אז המשיח לא יועיל לכם כלום ומעיד אני לכל אדם הנמול שהוא מחוייב לעשות כל מצות התורה.

היסוד הז'.

היסוד הז' באמונת הנוצרים, שהגשמת ישו והתלבשותו בשר היתה ברצונו ותכליתו להושיע הצדיקים מקנס המיתה שנגזרה על אדם הראשון, ושבא לכפר עונו ולהשלים התורה.

י' יָרַד וְנִתְגַּשֵּׁם לְכַפֵּר עַל
פֶּשַׁע וְחֵטְא אָדָם בְּמִיתָתוֹ

ואלה עדויות האפוסטולוס הסותרת היסוד הזה השביעי:

יואן פ"י ל"ג, „השיבו היהודים ואמרו לישו אין אנו רוגמים אותך באבנים על מעשים טובים שעשית אלא על החרופים והגדופים שבהיותך בן אדם אתה עושה עצמך אלוה ואמר להם הלוא כתוב בתורתכם אני אמרתי אלהים אתם.

היסוד הה׳.

היסוד הה׳ מאמונת הנוצרים היא הטבילה הוא הבט״שמו למדוהו ממה שכתוב במטיאוס פרק ו׳ ז׳ וח׳ יוחנן היה מטביל רבים בירדן וישו נטבל בירדן על ידו.

ה׳ חוק הַטְבִילָה שָׂם לְכָל יָבֹא
בִּבְרִית אֱמוּנָתוֹ וְעֵדוּתוֹ.

פאול באגרת הראשנה לקוריטיכם סתר יסודותם החמישי הזה באמרו „לא שלחני אדוני להטביל כ״א לבשר טוב״.

היסוד הו׳.

היסוד הששי הוא העברת ברית מילה, ונסמכו על זה במה שכתוב בלוקס באקטוס אפוסטלורום פרק ט״ו שקמו קצת אנשים המאמינים לכת הפרושים ואמרו בעד הגוים הנכנסים לדת ישו שלא יוכלו להיות נושעים תשועה נפשיית אם לא יהיו נמולים ושומרים תורת משה. וכי אז נתקבצו השלוחים והראשים והיתה ביניהם מחלוקת עד שקם פיטרו לדבר כנגדם ואמר בסוף דבריו למה אתם כתפים עול כבד על צוארי התלמידים אשר אנחנו ואבותינו לא יכולנו שאתו, אבל אנחנו מאמינים כי בחסד ישו המשיח לבד היינו נושעים:

ו׳ הֵפֵר בְּרִית מִילָה וְאוֹת עוֹלָם
מַר מְדְלִי נָתַן תְּמוּרָתוֹ.

ואלה עדויות האיוונגיליום לסתור פנת אמונתם זאת הששית:

הנה ישו בעצמו אמר לאיש העשיר אם תרצה תשועה עולמית שמור המצות, לא תרצח לא תנאף לא תגנוב וכו׳. וזאת היא ראיה נוצחת שא״א להושע בביטול המילה שצוה ה׳ ביד משה: ומדברי לוקאס הנ״ל לא נלמד העקרת מצות המילה וביטולה אלא שיושעו המאמינים בלעדה.

ז אֶל אוֹכְלִים גוּפוֹ וְגַם דָמוֹ
יִיעַד נְעִימוֹת עַד יְשׁוּעָתוֹ.

ואלה עדויות האפיסטולים לסתר היסוד הזה:

פאוול לקורינטיזים ג׳, „הלב השקיתי אתכם ולא אכילה כי לא יכולתי וגם עתה אינכם יכולים לאכול כי בשר אתם ולא רוח.

יואנן ו׳ מ״ח, „אנכי לחם החיים הבא עדי לא ירעב ואשר יאמין בי לא יצמא, אביכם מעולם אכלו את המן במדבר וכבר מתו. זה הוא הלחם היורד מן השמים, אם אדם יאכל מהלחם הזה יחיה עד עולם, והלחם אשר אני נותן הוא בשרי שאתן אנכי בעבור חיי העולם.

פאוולוס באיפוסטולה י״א לקורינטיזים ובפ׳ כ״ב ללוקאס. כתוב שברך ונתן מהלחם ואמר הנה זה גופי אשר בעבורכם ימסר, זה תעשו לי לזכרון לי, וכן לקח הכוס אחר שאכל ואמר הנה זה הכוס מהברית החדשה בדמי אשר ישפך בעבירכם „ופה גלה לוקאס דברי ישו שהיה דרך משל שבקחת תלמידיו הלחם והיין מקום גופו ודמו יזכרוהו מבלי הפשיט הלחם או היין צורתו ותלבש גופו ודמו. והראיה שזה כונתו שכבר מוכח מכמה משלים דכוותם. והם מה שאמר למטיאוס שתלמידיו אמו ואחיו וכו׳ והם לא הפשיטו צורותיהם ללבוש צורת אמו וצורות אחיו, וכן אמר לאמו בעת תלייתו״ קחי יוחנן לך לבן. וליוחנן אמר „פה אמך״ והוא ישו לא הפשיט צורתו ללבש אותה ליוחנן, ואיך יתן הוא כח להאפיפיור ולכהניו הצדיק כרשע להוריד גופו כגדולת כמותו להתלבש בעוגה אחרי הפשיט אותה צורה הלחמיית אשר בה ולנתח אותו ואותה לנתחים עד אין קץ מבלי תקטן או תמעט כמותו? אין זה כי אם שצוה מהמת מיתה שיזכרוהו אחרי מותו בעת שיברכו על הלחם ועל היין.

באׂ לקורינטוס ה׳ ו׳, „אנו אין לנו רק אל אחד הוא אבינו“.
גאלאטס ג׳ כ׳, „הוא אמצעי מהא׳ וה׳ אחד“.
טימוטיאוס ב׳ ה׳, „שיש אל אחד ואמצעי אחד בין האל ובין האנשים והוא ישו“.

במטיאוס י״ב ל׳, ובמרקום פי״ג ל״ב ובפ״ג כ״ח, ובלוקאס י״ב י׳ „מי שידבר נגד בן אדם יכופר לו וכל מי שידבר דבר נגד רוח הקדש לא יכופר לו לא בעוה״ז ולא בעוה״ב. ואם יגדף שלשתם כאחד הבן והאב ימחלו לו והרוח לא ימחול לו“ א״כ אינם דבר אחד ובעבור חטאו נגד הרוח ירד המגדף לגיהנם בזמן אחר. שם פרק ו׳ הורה ישו לתלמידיו להתפלל לאל אחד לא לשילוש, בתפלה הנקראת פא״טיר נוס״טרו ר״ל אבינו שבשמים יהקדש שמך יבא מלכותך וכו׳ ולא לעצמו ולא לרוח הקדש.

היסוד הד׳.

היסוד הד׳ מאמונת הנוצרים היא האמונה שגוף ישו באותו כמות שהיה בעת הלייתו יבא וישרה תוך איזה כמות מהעוגה או אוס״טייאה והפשיט הצורה הלחמיית אשר בה ותלבש צורת גופת ישו ואם תחלק העוגה באלף אלפי אלפים יכנס בכל חלק גוף ישו. וככה ימצא בהמים עד הפסדם כמו שאמרנו. ועוד האמינו שהאפיפיור יש בכחו לתת לכל מקריב שירצה כח ויכולת אשר בהזכרו אלה המאמרים הנזכרים להוריד גוף ישו משמי מרומים בכללו ולהכניסו תוך כל חלק וחלק מהעוגה, וליסוד הזה קורין — א״י אוקריס״טיאה, וביאורו חן טוב. ר״ל שיישינו באמצעות זאת העבידה החיים הנצחיים האוכלים אותו — יסודתם להפנה הזאת במאטיאוס פרק כ״ג, על הלחם הוא גופו ועל היין זה הוא דמי. וזה סוד המי״שא, ובפרק י׳ למרקו, ובפ׳ כ״ב ללוקא.

יואן פ״ג „קראוהו רבן של ישראל ולא אלוה״ שאל ניקודימו הגדול שביהודים לישו אתה רבן של ישראל ואינך יודע דבר זה״? שם פ״ח נ״ד „ויעי ישו באשרי לעצמי האושר שלי מה הוא אבי הוא המאשרני והוא מי שהוא אלהיכם כי בטרם ידע הנער״ מכל זה מוכח שאינו אלוה שאם לא כן איך יהיה בלי השכלה ויהעלם ממנו המדע אפילו שעה אחת מרגע הוייתו.

באקטוס לקורינטים סי׳ ח׳ „אין אל זולת האחד״.

היסוד הג׳

היסוד הג׳ מאמונת הנוצרים הוא שהאב והבן והרוח שלשתם הם אחד, כאשר בישר יהם יואו באפישטולה פ״ה שאמר „ג׳ יתנו עדות בשמים, האב והבן והרוח הקדש ואלו השלשה הם אחד״ ניקולא די לירה פי׳ הפסוק הנ״ל דרך העברה על הרוח והוא נפ״ש ישו, ועל דמ״ו הנשפך. ועל המי״ם אשר יצאו מצלעו כשהכוהו לונגינוש ברומח. ואלו הג׳ אחד הם יסכימו בקיום האדם להשתתפותם בעדות אחת. וחכמיהם האחרונים אמרו שהכונה בשילוש הם החכמה, היכולת והרצון וכו׳, אחרים פירשו, חי, יכול, חכם,

י אָב בֵּן וְרוּחַ הַשְּׁלֹשָׁה הֵם
אֶחָד, וְאֵין רִיבּוּי בְּאַחְדוּתוֹ

ואלה עדויות האפיסטולוס בסתירה זה היסוד באמרם שחלילה לעבוד כי אם לה׳ לבדו האחד הפשוט והאמתי. ואין בכל האוונגיליים הוראה מבוררת אמונת השלוש.

מטיאוס ד׳, י׳, „ה׳ אלהיך שהי׳ לך אלהים ואליו לבדו העבוד.

מרקוס י״ב ל״ג „רבי אמרת שה׳ אחד ואין עוד מלבדו״.

יואן י״ז, ג׳, „אמנם לחיים הנצחיים יזכה מי שידעך אל יחיד ואמיתי ואל אשר שלחת ישו המשיח״.

ורד מן העץ" מוכרח שלא היתה היכולת בידו שאלו זו כח לאלהותו היה יורד לבעבור יאמינו בו.

איפיזיוס א' ז', „האל אב אדונינו המשיח הוא האב ושכינת עוזו בגבהי מרומים": שם ד' א' „האל האחד אב לכולנו עליון לכל הנמצאים".

יואן י"ז י"ג: הגיד שהוא אמצעי ולא אל באמרו „וה' אחד".

טימוטיאוס ב' ה', אמר „יש אל אחד ואמצעי אחד בין האל ובין האנשים והוא ישו".

מטיאוס פ' י"א, י"ב, „וירא תאנה מרחוק ועליה עלים ויבא ללקוט תאנים ואחרי בואו אליה לא מצא בה תאנים כ"א עלים בלבד לפי שלא היה אז זמן תאנים" .מזה מוכח לא בלבד שלא היה אלוה אלא אפילו רוח הקדש לא שרתה עליו ועוד שהיה שתום העין ולא ידע זמן בשול תאנים אשר רק איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת.

אקטוס י"ד ט"ו, „שובו לאל אשר עשה השמים והא־ץ הים וכל אשר בם לא אל אדם ימות שמצא כל היציר נברא ביד ה'.

מרקוס ו' ה' „ולא היה יכול לעשות שום נס".

יואן י"ז ג', „אמר ישו אל האל החיים הנצחיים הם כדי שיכירו אותך לבדך אלוה אמתי ואתו אשר שלחת ישו המשיח" הנך רואה שהוא עצמו הורה שאיננו אלוה כ"א משיח ובן אדם: וכן בכתב פאוולוס לטימוטיאוס תלמידו פרק א' י"ז „אבל מלך העולם הבלתי מת והבלתי נראה האל האחד כבוד והוד עד עולמי עד אמן.

בא' לקורינטיזים ט"ו כ"ט, השתעבד ישו את עצמו לפני האלהים וקרא עצמו בן ולא אלוה. וכה דבר „ומאז אשר הכל השתעבד אליו ג"כ הבן עצמו ישתעבד לפני אשר השתעבדו לפניו כל הנבראים.

קולקוס א' ט', „ואתם שבתם עד האל ועזבתם לעבוד אלילים למען עבוד לאל חי האמתי".

באקטום אפוסטלורס י"ג, ל"ג, פאול מביא ראיה שהוא בן אלהים.

יואכבם פרק י' אמר שנפלה מחלוקת בין היהודים בירושלים, קצתם אמרו על ישו שוטה היה ואהזו שד וקצתם אמרו שאינו שוטה וכו' אמרו לו אמור אם אתה משיח? והשיב הפעולות אשר אני פועל יעידו וכו'.

מרקוס ז', ל"א. יואן ז', ה', אמו ואחיו לא היו מקשיבים לקולו ולא האמינו בו. וכן במאטיאוס כ"ט ל"א, ולעקאס ח', י"ט.

יואן י', ל"ד, „אין אנו סוקלין אותך רק שאתה אדם ותעשה עצמך אלוה" ולסוקלין אותו על גדופו שהוא אלוה השיבם ישו „הלא כתוב בתורה ובני עליון כלכם וגו' אני אמרתי אלהים אתם".

מטיאוס כ"ח, י"ז, „ויהי כראותם אותו עבדוהו לאלוה אך אחרים ספקי באלהותו אף שראו.אותו" ר"ל שלא האמינו בו בודאות.

יואן סי' ז', ה', אפילו אחיו לא האמינו בו, שם י' ל', „אנכי ואבי דבר אחד נהנו" וסותר הוא מה שאמר בפ' י' פסוק י"ח יש לי יכולת להמית עצמי ולהחיות עצמי שכן צוני אבי.

מטיאוס ד', י', „למה אמרת אלי טוב אתה אין טוב זולת האחד", ובסי' ב' כ"ג, „לישב אתכם לימיני או לשמאלי לא נתן כח בידי" ראיה שהוא עד לעצמו שאינו אלוה באפיסת כח, כי אלו היה אל לא יהיה תכלית לכחו. ובסי' כ"ז, מ"ה, „ויצעק בקול גדול אלי אלי למה עזבתני, ראיה שהיה שואל עזרו מקדש מהכל יכול אשר לו העוז, באשר הוא נעדר כח ותעצומה אדם ולא אל להבל דמה.

ובסי' הנ"ז פסוק מ"ב „אם מלך ישראל הוא ירד מהעץ שהוא תלוי עליו ונאמין בו" מוכיח שמי שלא היתה היכולת בידו להושיע את עצמו שלא יושיע לאחרים כי איך יושיע לאחרים מי שקצרה ידו להושיע את עצמו? שב פסוק מ' „הושע עצמך אם בן אלהים אתה

היסוד הב׳.

היסוד הב׳ מאמינת הנוצרים היא שישו היה אלוה בן אלהים, וזה לא נזכר בשום א׳ מהאוונגיליום והאפוסטולום והוא סותר כל התורה כולה, והמושכל והחכמות, והוא הפך המונח בהגיון שההיקש בתבונה יוליד ולפי זאת האמונה לא יוליד.

כּ הִנּוֹ אֱלוֹהַּ הוּא, וּמִקָּרוֹב
בָּא הָאֱלָהוּת אֵל אֱנוֹשָׁתוֹ.

ואלה עדותם בסתירת היסוד הזה השני:

מטיאוס ב׳ כ״ה, כתב „אמר ישו לתלמידיו כאשר לא בא בן אדם שיעבדו לו אבל בא לעבוד. וכן במרקום ו׳ מ״ה, שהוא הודיע על עצמו שאינו אלוה לסבת שהוא בן אדם ועובד. מרקים בפ׳ כ״ו אמר שישו היה חרש, עוד שם שהיה במקום מה ולא היה יכול לעשו׳ שום פלא והוא בעצמו בפ׳ ל׳ ללוקאס אמר אני לעצמי לא אוכל לעשות דבר.

יואן י״ד, כ״ח, הגיד שהוא בן אדם ולא אל באמרו „אעלה אל אבי שאבי גדול ממני שאני בן ולא אל" ובפ״ב, י״ז, אעלה אל אבי ואל אביכם ואלהיכם.

מטיאוס י״ז, אתה משיח בן אל חי, שם פ״ד ובלוקאס פ״ד ספרו לנו שלקחו השטן והוליכו לעיר הקדש והעמידו על תקרת בית המקדש ואמר לו אם בן אלהים אתה הפל את עצמך למטה לארץ לפי שכתוב כי מלאכיו יצוה לך וגו׳ ויען ישו עוד כתוב לא תנסו את ה׳. ועוד לקחו השטן והעלהו להר גבוה מאד וכו׳ „משם מוכח בבירור שאינו אלוה כי איך יוכל השטן לשלוט באלוה, ואיך לא ירא מפניו ולא יברח כי זה לא יסבלהו השכל.

לוקאס פ׳ ל״ב כ״ו אמר שיקרא בן אלהים.

„ויקח יוסף את אשתו ולא ידעה עד שילדה בנו הבכור ויקרא שמו ישוע". וכן בלוקאס פ"ב: משם יובן שאחר שילדה אותו ידע אותה כנראה מספור הבנים והבנות שילדה לו שקדמנוזכרם, וא"כ אי אפשר לה לעלות בתולה לרקיע מאז שבתה הבית מעט.

בלוקאס ל"ב, כ"ו, כתוב שבא המלאך גבריאל שליח מהאל למרים בעודה בתולה מאורשה מיוסף שהיה מבית דוד ובישר לה שתהר ותלד בן ותקרא שמו ישו וכי הבן יהיה קדוש ויקרא בן אלהים וכו': ודבר זה סותר ואיננו מסכים עם הדברים האמורים, כי זה העד לא דבר שתהר מרוח הקדש כ"א דרך גבר בעלמה מאורשה. וזה נכון כי אז יוכל לצדק בו היותו מזרע דוד. ועוד העיד ישו בעצמו על אמו שלא היתה בתולה באמרו ביואן פ"ב ד', מה לי ולך אשה. וכן עוד שם בפ' י"ט כ"ו „ובראות ישו את אמו ואת תלמידו אשר אוהבו שהיה עומד שם אמר לאמו הנה בנך" ואו היתה בתולה לא היה קורא אותה אשה שמורה על הבעולה מאיש כאשר תראה שם פ"ד פסוק כ"ה ופכ"א.

במטיאוס פ"ח פסוק י"ט, הודה בעצמו שהוא בן אדם ולא בן רוח הקדש באמרו „אני בן אדם ואין לי מקום להשים ראשי" שם פסוק ק"ה. אמר ישו שבן אדם ימסר לצליבה ביד היהודים ויתעללו בו החוטאים לקיים דברי הנביאים.

ואולם בדברי האפוסטולי ראיתי שערוריה סתירה ומבוכה בענין עדותם להגיד מבטן מי יצא הקרח הזה וכופר שמים מי ילדו, שלוקאס פסק ב' הגיד שהוא בן אלהים. מטיאוס פ"א אמר שנולד מנערה בתולה מבנות ישראל בלתי זוג אנושי כ"א מרוח הקדש. לוקאס פ' ל"ב כתב שהמלאך בשר למריאה שתהר (ולא פירש ממי) ותלד בן ויהיה קדוש ויקרא בן אלהים. במטיאו ח' וק"ה קרא שמו בן אדם, ובפרק י"ג אמר והלוא בן החרש עצים יוסף בן פנדירה הוא;

היסוד הא׳.

היסוד הא׳ מט׳ שרשי אמונת הנוצרים כפי מה שזכרם הרב משה כהן טורסילה נ"ע בספרו עזר האמונה פרק י"ו היא שמריה אשת יוסף אם ישו היתה בתולה אחר הלידה ועלתה בתולה למרום למלכות בנה כי כן נמצא כתוב במטיאס פ"א שישו הנוצרי נולד מנערה בתולה מבנות ישראל בלתי זווג אנושי אלא ברוח הקדש.

והיסודות האלה נכללים בשיר בסגנון ובמשקל יגדל, ללצים הוא יליץ.

יֶחְדַל אֱלֹהִים מֵת וְיִשְׁתַּכַּח
זִכְרוֹ. שְׁמוֹ, וּזְמַן מְצִיאוּתוֹ
הִנְחִיל אֲבַדּוֹן עַד לְכָל נוֹצַר
מוֹרֶה גְדוּלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ
תֵּשַׁע יְסוֹדוֹת דַת נְתָנָם אֵל־
הַבּוֹעֲרִים אַנְשֵׁי שְׁלִיחוּתוֹ
א מִרְיָם בְּתוּלָה הָיְתָה לִפְנֵי
לֶדֶת יֵשׁוּ גַם אַחֲרֵי לִדְתּוֹ.

ואלה ערותם שבעולה ולא בתולה היתה בסתירת היסוד הזה הראשון.

מטיאוס סי׳ י"ג פסוק נ"ה „הפרושים נפלאו ויאמרו בלבם מאין בא זה לזאת הידיעה והיכולת לעשות אלו הפעולות. והלא בן החרש עצים יוסף פנדירה הוא? והלא שם אמו מרים ואחיו גימ"ינו (ר"ל תאומים) יעקב יוסף ושמעון ואחיותיהם הלא הן כולן אצלנו". וכן במארקוס ו׳, ג׳, אם כן הם המעידים שידעה יוסף וממנו היא הרתה וקברה פחוה ככל הנבעלות ועל הפחות ידעה אחר לידת ישו.

עוד שם פרק א׳ כ׳, כתוב שהמלאך נראה ליוסף בחלום ואמר לו אל תירא מלקבל את מרים אשתך לפי שהיא הרה מרוח הקדש וגו׳

אַחַת שְׁלֹשׁ־עֶשְׂרֵה לְעִקָּרִים
הִנָּם יְסוֹד דַּת אֵל וְתוֹרָתוֹ:

ואת עדיות האיונגיליום לאמת ולקיים היסוד והעקר האחרון הזה הי״ג.

פאוול לקורינטיים י״ד „אם לא יש תחיית המתים גם ישו לא נתחייה“ וכו׳. האויב האחרון לה׳ שישמיד הוא המות, כי הכל ישית תחת רגליו וכו׳ כהרף עין יקיצו המתים לקול תקיעת שופר האחרון וכו׳ ויקויים מה שכתוב בלע המות לנצח.

במטיאוס ה׳ כ״ב „ועל תחית המתים לא קראתם מה שנאמר לכם מהאלקי׳ אני ה׳ אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב וכי אלוה המתים הוא הלא אלוה החיים הנו.

תם ונשלם.

חלק שני

מספר הודאת בעל דין על תשע שרשי ויסודי אמונתם.

א שמַארְיָה אם ישו היתה בתולה אחר לדתה אותו.

ב שישו היה אלוה בן אלהים.

ג שהאב הבן ורוח הק אחד.

ד שגוף ישו יבא וישרה בתוך איזה כמות מהאיסטיי׳ה והיין גוף דמו.

ה הטבילה לבאים לחסות תחת כנפי ישו.

ו העברת ברית מילה.

ז הגשמת ישו ברצונו לכפר עון אדה״ר.

ח תורה חסד ישו החדשה במקום תורת מרע״ה.

ט מנוי האפיפיור אשר נמסרו לו מפתחות השמים ובידו השבר והעונש.

המלכות לעתיד לבא. ואלה דבריו „ויתקבצו השלוחים וישאלו את ישו לאמר אם אתה עכשו מתקן מלכות ישראל. ויען להם ואמר אין ראוי לכם לדעת הזמנים והעתים אשר שם האב ברשית עצמו.

ביואן פ"ו, ט"ז, הודה ישו כי לעתיד לבא תהיה דת אחת ויהיה ג"כ מלך אחד כפי עדות הנביאים ע"ה. ואלה דבריו „אמר ישו עוד צאן אחרות יש לי אשר אינן מהמכלה הזאת גם אותן יצטרך לי לנביא ויאזינו לקולי ויהיו עדר א' ורועה אחד.

מטיאוס כ"ד, כ"ה, יקומו משיחי שקר ונביאי כזב ויתנו אותות גדולות ומופתים באופן שיונו אם אפשר אף לנבחרים וכן „במרקום י"ג, ו'. ושם פ' כ"ב. שם י"ז, ד', וישאלו תלמידיו לאמר מהו זה שהחכמי' אומרים כי אליהו יתחייב לבא קודם לכן? ויען להם ויאמר אליהו יבא על כל פנים קודם ויתקן הכל" ובתוך כדי דבור סתר מאמרו בעצמו. ואמר „עוד אני אומר לכם כי אליהו כבר בא ולא הכירוהו וגו'" אז הבינו תלמידיו שעל יוחנן הטובל הוא אמר כן. וכן ביואן פרק א', כ"ו, ובמטיאוס פרק י"א.

עוד בכתב פאוול לרומים י"א, כ"ו, ואעפ"י כן כל ישראל יהיה נשמד כאשר כתוב ויסיר פשע מיעקב ובא לציון גואל" אף שבהפסוק הזה מהפך דברי אלקי' חיים כי הכתוב אומר ולשבי פשע ביעקב. מכל מקום ממנו יתד ממנו פנת ביאת משיחנו זולתו.

היסוד הי"ג.

היסוד הי"ג. הוא שהי"ת יעורר ישני עפר כי נאמן הוא להחיות מתים.

מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרוֹב חַסְדּוֹ

בָּרוּךְ עֲדֵי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ
מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמוּתוֹ

ואלה העדויות האפוסטולום האוונגליום לאמת ולקיים היסוד הזה העשירי.

מרקוס י"ג, ל"ב, „אמנם אותו היום ואותו השעה שום אדם אינני יודעה ואפילו המלאכים שבשמים ואפי' הבן עצמו כי אם האב.

היסוד הי"א·

היסוד הי"א שהקב"ה אינו מקפח שכר שום בריה וגומל טובות ליראיו ושומרי פקודיו ומעניש לרשעים עוברי רצונו.

גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ,
נוֹתֵן לְרָשָׁע רַע כְּרִשְׁעָתוֹ

ואלה עדיות האפוסטולוס באוינגליום לאמת היסוד הזה הוא יואן ט"ו „אם תשמרו את מצותי תהיו אהובים לי כאשר שמרתי מצות אבי והייתי אהוב אליו".

היסוד הי"ב·

היסוד הי"ב שישלה השי"ת לנו משיחו משיח בן דוד לפדותינו מהגלות המר והארוך הזה לקץ הימים.

יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִים מְשִׁיחֵנוּ
לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ

ואלה עדויות האוונגליום לאמת היסוד הזה:

באקטום אפוסטולורום פ"א ו', הודה ישו בעצמו שאיננו המשיח המקויה והודיע כי תקון מלכות ישראל וקץ זה הגלות אי אפשר לשום אדם לדעת אותו עד בא עתו זולת ה' ית' אין חקר לתבונתו ושתחוקו

לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר
דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ

ואלה עדות האפוסטולוס:

במטיאוס ה', י"ז, „בעת ההיא אמר ישו להלמידיו אל תחשבו שבאתי להפר התורה או דברי הנביאים אלא לקיימם ובאמת אני אומר לכם שאם ימושו שמים וארץ מכל מקום לא יבוטל אפילו אות אחת או נקודה מהתורה שהכל יתקיים וגו'.

לוקאס כ', כ"ב, במלאת ימי טהרת מאַריה ככתוב בתורת משה: שם י"ג, י"ז „נקל שהשמים והארץ יאבדו משיאבד נקודה מתורה משה.

אקטום י"ו ג', „אחרי מות ישו מל שלוחו פאוולוס את תלמידו טימוטיאוס".

מאטיאס י"ט, ח' יט', צוה על כבוד אב ואם אהבת רעהו ונתינת הצדקה והזהיר על הרציחה ונאוף וגנבה ועדות שקר.

אקטום ט"ו כ', ובפרק כ"א, כ"ה, אסרו הפסילים ואסורי העריות ואכילת הנחנקים והדם.

בכתב א' לקורינטיסי פרק ה' צוה פאוולוס להרוג את הנושא אשת אביו.*)

היסוד הי'.

היסוד הי' שהשם ית' משגיח ממכון שבתו על כל הנבראים על הכללים ועל הפרטים.

---

*) שימון טרקני בס' איברוכי דף ל"ט ומ"ח וכו' כתב התורה האלקית הנתונה לישראל ע"י משה בחורב תמימה ונצחית ואין תורה אחרת זולתה והאומרים שהתורות שתים האחת תורה מרעה"ש והאחת להבדיל תורת ישו טועים הם כי לא נתן ישו תורה אבל צוה לשמור תורת משה והאריך שם בראיות נביאות ושכליות: יעויין שם.

היסוד הח׳.

היסוד והעקר הח׳ הוא שכל התורה כולה נתנה לו למרע״ה מפי הגבורה באמת.

תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל

עַל יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ

ואלה עדויות האפוסטולו באוונגיליום לאמת ולקיים זה היסוד השמיני.

יואן ט׳, כ״ט, ידענו שעם משה דבר אך עם זה לא ידענו.

לוקאס י״ו, כ״ט, ויען אברהם אליו הלא להם משה והנביאים שישמעו להם.

פאוול לרומיים ז׳, י״ב, התורה באמת קדושה היא והמצוה קדושה היא.

מטיאוס כ״ד ל״ד, באמת אומר אני אליכם שלא יעבור הדור הזה שכל הדברים האלה לא יתקיימו.

פאוול לקורינטיזי, ט׳, כ׳, אני שויתי נפשי יהודי עם היהודי׳ למשוך אותם אליו ועם נושאי עול התורה כנושא עול התורה.

פאוול לגלאטי ה׳, ג׳, וחוזר אני ומתרה לכל אשר ימול בשר ערלתו שחייב הוא לקיים את כל דברי התורה.

פאוול לטימוטיאוס א׳, ה׳, ידענו שהתורה טובה היא בעשותה כיאות.

אקטוס אפוסטלורוס ג׳, כ״ב, משה אמר לאבותיכם ה׳ אלהיכם יקים לכם מקרב אחיכם נביא כמוני.

היסוד הט׳.

היסוד הט׳ שהתורה נצחית ולא תתחלף בזולתה ולא תתוסף ולא תגרע בכתוב בה ולא בפירושה.

היסוד הו׳.

היסוד והעקר הששי הוא שהי"ת משפיע למען טובו שפע נבואתו על עבדיו הנביאים.

שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נְתָנוֹ אֶל
אַנְשֵׁי סְגוּלָתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ

ואלה עדויות האוונגיליוס והאפוסטולוס לאמת ולקיים היסוד הזה הששי.

לוקאס י"ו, כ"ט, ויען אברהם אליו הלא להם משה והנביאים שישמעו להם.

במטיאס ה׳ י"ז, בעת ההיא אמר ישו אל תלמידיו אל תחשבו שבאתי להפר דברי התורה ודברי הנביאים אלא לקיימם. וכאשר קיים הוא בעצמו כחיוב עשייתם בכל וכל.

היסוד הז׳.

היסוד הז׳ הוא שמשה רבינו ע"ה היה אבי כל הנביאים בחיר ה׳ ומעולה מכולם.

לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמשֶׁה עוֹד
נָבִיא וּמַבִּיט אֶל תְּמוּנָתוֹ

ואלה עדויות שלוחי האוונגיליוס לאמת זה היסוד השביעי.

יואן ס׳, כ"ט, „ידענו שעם משה דבר ה׳ אך זה לא ידענו מאין הוא" זה המאמר מתחיל בשבח משה ומסיים בגנאי משיחם מה שהפה יכולה לדבר.

במטיאוס ח׳, ד׳, לך הראה אותך אל הכהן ושא משאת משה כלומר להגיד קוצר ידיעתו שהוצרך לשלח אותו לכהן לשמוע מפיו תורה צוה לנו משה. וכן במרקוס א׳ מ"ד, וי"ד ד׳, ובכ"ג ב׳, כתוב הפרושים והסופרים ישבו על כסא משה" כלומר להפליג במעלתו.

הארץ את הים ואת כל אשר בם לא אנוש ימית הוא שלפניו כל יצור נברא בידי ה׳ כלומר קדמון לפני כל.

יואן י״ז, י״ג, החיים האמתיים אמנם יזכו איתם שידעוך אל יחיד ואמתי.

בכתב פאוול להימותיאוס תלמידו פ״ד י״ז „אבל מלך העולם הבלתי מת והבלתי נראה האל האחד כבוד יחיד עד עולמי עד.

היסוד הה׳.

היסוד והעקר הה׳ הוא שלוית׳ לבדו יאתה העבודה התהלה והתפלה

הֲנוֹ אֲדוֹן עוֹלָם וְכָל נוֹצָר
יוֹרֶה גְדוּלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ

וזאת עדותם של האפוסטולים באיוונגיליים לאמת היסוד הזה החמישי.

בכתב פאוול לטימוטיאוס תלמידו פ״ד י״ז „אבל מלך העולם הבלתי מת והבלתי נראה האל האחד כבוד והדר עד עולמי עד אמן״ כלומר לו לבדו יאות הכבוד והגדולה לעד.

כמטיאוס כ״ז מ״ה כתוב שישו בעצמו התפלל לאל ית׳ ואלה דבריו „ויצעק בקול גדול אלי אלי למה עזבתני״ וזה ראיה שהיה שואל עזרו מקדש מהכל יכול אשר לו העוז.

באיפישטולה לאיבריאוש ה׳ ז׳ כתוב „ובעידו בשר נשא קולו בבכי ובדמעה ובתפלה ובהתחננים לפני מי שהיכולת בידו להצילו מן המות ויפטר מן הרעה שהיה ירא ממנה.

לוקאס ב׳ י״ד „התהלה לאל בשמים ממעל״.

מטיאוס ד׳ י׳ „צוה ישו ואמר את ה׳ אלהיך תירא יאותו תעבוד״.

היסוד הג׳.

היסוד הג׳ שה׳ ית׳ איננו גשמי ולא גוף ולא כח כגוף ולא דמית הגוף ותאריו.

אֵין לוֹ דְמוּת הַגוּף וְאֵינוֹ גוּף
לֹא נַעֲרוֹךְ אֵלָיו קְדוּשָׁתוֹ

ואלו הן עדיות האפוסטולי באוונגיליום לאמת העקר והיסוד השלישי הזה.

טימוטיאום ב׳ ה׳, „יש אל אחד ואמצעי אחד בין האל ובין האנשים והוא ישו״ כלומר לא איש אל ולא גשמי וגופיי.

אפיסיאוס א׳ י״ז, האל אב אדוננו המשיח הוא האב ויקרו בשמים ממעל. כלומר שאינו גשמי ושכינת עוזו בגבהי מרומים. שם ד׳ ו׳, הלא אב א׳ לכולנו עליון על כל הנמצאים.

קולקום א׳, ט׳, ואתם שבתם עד האל ועזבתם לעבוד האלילים כי אם לאל חי האמתי.

בכתב פאול לטימיטיאו תלמידו פ״ד, י״ז, הודה שה׳ ית׳ נצחי ושאיננו גשמי באמרו, מלך העולם הבלתי מת והבלתי נראה כבוד והוד לעולמי עד.

היסוד הד׳.

היסוד והעקר הד׳ הוא שהית״ש לבדו קדמון באמת וכל מה שזולתו איננו קדמון.

קַדְמוֹן לְכָל דָבָר אֲשֶׁר נִבְרָא
רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ

ואלה הן העדויות האפוסטולי באוונגיליום לאמת היסוד הרביעי הזה.

אקטום י״ד ט״ו, שובו אל אל חי אשר עשה את השמים ואת

מרקוס י"א י"ח, כנ"ל. וכן בלוקאס י"ח, י"ט, מ"ב כ"ט „שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד הוא, ל"ג. אז אמר הסופר רבי אמרת שה' אחד ואין עוד מלבדו.

יואן י"ז, ג'. ואמנם החיים הנצחיים תלוים שנדעך אל יחיד ואמיתי.

פאוולו במכתבו לטימוטיאוס תלמידו פ"ד י"ז „אבל מלך העולם הבלתי מת והבלתי נראה האל האחד כבוד והוד עד עולמי עד.

(ואלו הן הראיות שאין האב והבן א').

מרקוס י"ד ל"ו „בהתפלל לאביו אם אפשר הוא, העבר נא הכוס ממני אמנם יעשה כרצונך ולא כרצוני".

לוקאס כג מ"ו, ויצעק ישו בקול גדול ואמר אבי בידך אפקיד רוחי פדית אותי.

מטיאוס כ' כ"ג „לשבת בימיני ושמאלי אין ברשותי אלא לאשר הוכן להם מאבי". וכן בלוקאש ובמרקוס פ"י מ' ואם אין רשות ביד הבן אינו כל יכול ואינו אלוה ואינם אחדים.

במטיאוס כ"ו ל"ט „וכאשר עבר ישו מעט מהם נפל על פניו ויתחנן ויאמר אבי אם יהיה מן האפשר יוסר זה הכוס ממני אבל לא כאשר אני רוצה אלא כאשר אתה רוצה. ובפרק כ"ז, מ"ו, אמר ויצעק בקול גדול ואמר אלי אלי למה עזבתני. וכן במרקוס י"ד ל"ה, ובלוקאס כ"ב מ"א, ובמרקוס ט"ו ל"ד.

ביואן פרק י' פסוק ל' סתר הנ"ל באמרו (למען תדעו): אני ואבי שנינו אחד: ובפסוק ל"ה שינה את טעמו עוד פעם ואמר למען תדעו ותאמרו כי אבי בי ואני בו „וכן בפ' י"ד י"א. ובפסוק כ', איפיים ד' א'" הא' אב הוא לכולנו וגו'.

יואן י"ד י"ה „אמר ישו אבי גדול ממני".

בן אלהים כי אם כשאר בני ישראל אשר דברה תורה עליהם: בנים אתם לה׳ אלהיכם.

יואן כ׳ פסוק י״ו „אמר ישו למרים מגדלינא. אל תגעי בי כי עדיין לא עליתי אל אבי אבל לכי אל אחי ותאמרי להם כי אני עולה אל אבי ולאביכם לאלהי ולאלהיכם.

במטיאוס י״ח פסוק י״ח הודה ישו בעצמו שהוא היה צריך לזולתו: שם אמר ישו „הממשלה כלה על השמי׳ ועל הארץ נתונה לו״ ושם פרק י״ב כ״ג אמר שהרשות לעשות רצונו לא היתה נתונה בידו מהאב.

מרקוס פ׳ י״ג ל״ב אמר שאינו יודע לא הבן ולא המלאכים שבשמים השעה כי אם האב לבדו.

אֶפֶישיוש א׳, ז׳, „האל אב אדונינו המשיח הוא האב ושכינת עוזו בגבהי מרומים״. שם ד׳, ו׳, „אב לכולנו עליון על כל הנמצאים״.

קולקוס א׳ ט׳, „ואתם שבתם עד האל ועזבתם לעבוד לאלילים לעבוד האל האמיתי״.

יואן ח׳ נ״ד „אבי הוא המאשרני והוא מי שהוא אלהיכם״.

היסוד הב׳.

היסוד והעקר הב׳, אחדותו ית׳ שאין כמוהו באחדות

אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ

נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ

ואלו הן עדויות האפוסטולי באוונגיליוס לאמת היסוד הזה השני.

רומאנוס פרק ג׳ פסוק כ״ט „האלהי העברים לבדו הוא ואיננו ג״ב אלהי העמים? אלא ודאי שהוא ג״כ אלוה כל הגוים ולאומים כי אחד הוא ואלוה כל העולם הוא.

מטיאוס ד׳, י׳, ה׳ אלהיך יהיה לך לאלהים ואליו לבדו העבודה. שם י״ט י״ז למה אמרת אלי טוב אתה אין טוב זולת האחד.

היסוד הא׳

מציאות ה׳ האחד השלם בכל מיני שלמיות והוא על מציאות כל המצואים ומאותו התמדתם. אין עוד מלבדו, ומבעלדו אין מציאת כל נמצא, וכבטול כל הנמצאים הוא לבדו יהיה מצוי בלי חסרון כי הוא אינו צריך לזולתו והכל צריכין לו.

והיסוד הזה נכלל בפזמון יגדל אלהי׳ חי. בשיר הזה

יִגְדַל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח

נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל מְצִיאוּתוֹ

ואלה הן עדותיהם של האפוסטלום באוונגיליוס לאמת זה היסוד הראשון.

יוחנן באגרת פרק ד׳ אמר: האל לא ראהו שום אדם מעולם על דרך לא יראני האדם וחי.

מארקוס כ״ט, שמע ישראל ה׳ אלהינו ה׳ אחד. י״ב ל״ג ישו בעצמו הודה שלימות מציאותו ית׳ האמתית באמרו אז אמר הסופר אליו רבי אתה אמרת שה׳ אין עוד מלבדו.

מאטיאוס ט״ו פ׳ י״ב, מי שידבר כנגד רוח הקדש לא יכופר לו לא בעוה״ז ולא בעוה״ב, שם י״ט ט״ז, בא איש ואמר לישו המלמד הטוב מה אעשה מהמעשים הטובים כדי שיהיה לי החיים הנצחיים? והשיב לו יש״ו, למה אתה קורא לי טוב אין טוב אלא אל אחד. ואם תרצה התשועה הנפשיית שמור המצות וכו׳ „שם כ׳ פסוק כ״ג" לתת לכם כסא לשבת בימיני ובשמאלי אין ברשותי אלא לאותם אשר הוכן להם מאבי. וזה ראיה שהכל צריכין לו ית׳ והוא ישו בעצמו הודה שאיננו אלהים. וכי אלהי ישראל הוא אלהיו וכי הוא לבדו אינו נקרא

שלש עשרה עקרים·

ויסודי תורת ה׳ התמימה.

הסוג הא׳ מציאות ה׳

א מציאות ה׳ ·

ב אחדותו.

ג שאינו גשמי.

ד שהוא קדמון.

ה שלו לבדו יאתה התפלה.

הב׳ תור׳ מן השמי׳

ו שה׳ מגלה סודו לנביאיו.

ז שמרע״ה מעולה מכולם.

ח שכל התורה מפי הגבורה.

ט שהיא נצחית.

הג׳ שכר ועונש

י שה׳ משגיח על כל׳ ברואיו.

יא שה׳ גומל שכר ומעניש.

יב ביאת המשיח.

יג תחיית המתים.

צידדי נפשות העורים והפסחים. וכאשר ידעתי את האיש ואת שיחו, וכי נאמנה אותו רוחו, פתחתי אני להודי ספרי האמונה כסף הכלימה, מחזיק האמונה, ועזר האמונה ודכותיהו, ופרשתי דבריהם לפניו בשמחה ושמח בהם, וככלותי דברי והודה על האמת ויקלל את יומו המצריכו להיות באמונתו לעיני רואיו ולעשות נחת רוח לפניו חברתי לו לשמו המחברת החדשה הזאת אשר כמוה לא נהיתה עדנה, קראתיה הודאת בעל דין, אשר פי י״ב השלוחים שלא מטובתם ענה בם וידם יד הכותבת באוונ״גיליים ובאי״פוכטולאם אמת ואמונת י״ג עקרים עקרינו הנאמנים. והגד פשוט עידיו מתוכו משיחים לפי תומם כי שקר תמכה ימינם בתשע שרשי אמונתם. וזאת סגולת האמת שהיא מעדת לעצמה. וירא כי טוב הוא וישר הילי וישא משאת בשכר עמלי כיד המלך ויתנהו אל חיקו ויוסף לאהוב אותי בתום לבבו. וההעתק הזה שמרתי כאישון בת עין לזכר עולם לי ולזרעי אחרי עוד כל ימי הארץ, יראו ישרים וישמחו וכל עולה קפצה פיה.

אנכי איש צעיר ונבזה **דוד נשיא** ס״ט.

המחבר הנ״ז **דון דוד נשיא** בקאנדיאה היה אח טוב להחכם **דון יוסף נשיא** בעל ספר **פורת יוסף** הנזכר בספר שפתי ישנים בשנת הק״ץ.

הקדמה׃

מנעורי ועד עתה נאמן בית החשמן המפואר והיקר ומאד נעלה פראנסיסקו בינטיולי הייתי, הוא גדלני כאב. כי מצאתי חן בעיניו, בצלו חמדתי וישבתי באִי הזאת המוצאת חן בעיני כל רואיה היא העליזה והמעטירה בכתר שם טוב זה שמה קאנדיאה ואוירה זכה כשמה. היתה מימי קדם נקראת קריטה או האי טובת המזל. אי"זולה פֿורטונאטה; אני הייתי המוציא והמביא הכנסותיו והוצאותיו באמונה. אכלתי לחמו ושתיתי מימיו, ולא בא בפי בשר פגול או יין מזגיו. ולמען היות אהיה קרוב אליו בכל עת, נדיב נדיבות יעץ וקנה ונתן לי נחלת שדה וכרם בשכונתו. מפריו אכלתי ומטובו שבעתי, ערב ובקר וצהרים ברכתי לגמלני כל טוב המשביע לכל חי רצון ובתורת ה' הגיתי בעתות הפנאי יום יום אחד מהם לא נעדר ת"ל אם מעט ואם הרבה. ושארית היום הלכתי את השר אנה פנה דודי. ואני הישרתי ארחותיו במועצות נכונות. למדתיהו חכמה ודעת והבנת לשון הקדש אשר נפשו חפצה בה. ויהי כי הרבו הימים בפרוץ קניניו במושכלות ובחקירות אמרי בינה לבו ראה בחכמה אורו עיניו וירא הבדל האור אורה זו תורת ה' תמימה. והחושך יכסה ארץ מולדתו תורה הדשה צלמות ולא סדרים. וישאל ממני אגלה אזני בסוד בחדרי הדרים תעתועי הפתאים שלוחי משיחם המדיחה

ספר

הוראת בעל דין

ח"א

מסכת עדיות י"ב שלוחי ישו הנוצרי כורתי בריתו החדשה
אשר פיהם ענה בם שלא מטובתם באוונגליון לקיים
ולאמת בראיות נוצחות י"ג עקרי תורת ה' התמימה.

וח"ב

הגד פשוט עדיו מתוכו משיחים לפי תומם נתקו והרסו ט'
שרשי אמונתם עד היסוד בה

חברו

דון דוד נשיא זצ"ל.

בשנת הקץ לב"ע.

Frankfurt a. M.

1866.

EX LIBRIS
JUSTUS TAL

